

Lift

Linwood Barclay bij Boekeriej:

*Zonder een woord
Dicht bij huis
Vrees het ergste
Kijk niet weg
Het ongeluk
Geloof je ogen
Een tik op het raam
Geen veilige plek
Onhoudbaar
Niemand hoort het
Lift*

Linwood Barclay

Lift

ISBN 978-90-225-8936-6
ISBN 978-94-023-0134-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Elevator Pitch*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Martin Adolfsson, GalleryStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 NJSB Entertainment Inc.
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Neetha

5

4

3

2

1

MAANDAG

Proloog

Zo had Stuart Bland het bedacht: als hij zich vlak bij de liften ophield, zou hij Sherry D'Agostino onmogelijk kunnen missen.

Hij wist dat ze elke ochtend tussen half negen en kwart voor negen bij Cromwell Entertainment arriveerde, dat op de tweeëndertigste etage van de Lansing Tower – op Third tussen Fifty-Ninth en Sixtieth – was gevestigd. Ze werd er door een auto van de zaak vanaf haar huis in Brooklyn Heights heen gereden. Geen taxi of metro voor Sherry D'Agostino, de adjunct-directeur van Cromwells afdeling Creatieve Ontwikkeling.

Stuart keek nerveus om zich heen. Hij was door de beveiliging gekomen met een identiteitspasje van FedEx dat hij jaren geleden achterover had gedrukt toen hij bij een stomerij werkte. En dan had hij ook nog een kartonnen FedEx-envelop die hij tegen zich aan gedrukt hield, en droeg hij een FedEx-overhemd met bijpassende pet dat hij online had gekocht. Hij had de klep diep over zijn ogen getrokken. Het was zeer aannemelijk dat de beveiliging een foto van hem bezat om naar hem uit te kijken. D'Agostino – geen familie van de New Yorkse supermarktketen – kende zijn naam, en een foto van hem was zó van zijn Facebook-pagina geplukt.

Maar hij had ook echt iets te bezorgen. In de envelop zat het scenario van *Een man van de klok*.

Stuart had al deze moeite niet hoeven nemen als hij niet eerder zijn hand had overspeeld door naar Sherry D'Agostino's huis te gaan. Hij had herhaaldelijk aangebeld en op de deur geklopt, tot er een klein meisje opendeed dat niet ouder dan vijf kon zijn. Hij was langs haar heen naar binnen gelopen. Waarop Sherry verscheen, die gilte dat hij uit de buurt van haar

dochter moest blijven, en dat ze de politie zou bellen als hij haar huis niet zou verlaten.

Ze had hem een stalker genoemd. Dat deed pijn.

Oké, dat had hij misschien niet zo slim aangepakt. Hij had niet naar binnen moeten lopen, oké, dat was een fout geweest. Maar ze kon het ook zichzelf aanrekenen. Als ze ook maar één van zijn telefoontjes had aangenomen, al was het er maar één, zodat hij zijn idee kon lanceren en iets over zijn scenario kon vertellen, dan had hij haar thuis niet lastig hoeven te vallen, toch? Ze had geen idee hoe hard hij eraan had gewerkt, geen idee dat hij tien maanden geleden zijn baan in de keuken van een pizzeria had opgezegd – in tegenstelling tot de stomerij was dit zijn eigen beslissing geweest – om zich volledig aan de perfectionering van zijn scenario te kunnen wijden. Stuart was achtendertig, hij had het gevoel dat de tijd begon te dringen. Als hij het wilde maken als scenarioschrijver, dan moest hij zich er nu voor inzetten.

Maar het hele systeem was zo verschrikkelijk oneerlijk. Waarom zou iemand als hij niet de kans krijgen om in vijf minuten zijn pitch te maken? Waarom waren het altijd alleen maar de gevestigde schrijvers, die klootzakken in Hollywood met hun flitsende auto's, hun zwembaden en hun agenten met de postcode van Beverly Hills? Wie zei er dat hun ideeën beter waren dan de zijne?

Dus hij volgde haar een paar dagen om haar dagelijkse gang te leren kennen. Zo wist hij dat ze binnen een paar minuten in een van de vier liften zou stappen. Nee, in een van de twee liften: de linker twee gingen tot de twintigste etage, de twee liften rechts gingen naar de eenentwintigste tot en met de veertigste etage.

Stuart leunde met een gebogen hoofd tegen de marmeren wand tegenover de liften, hij probeerde niet op te vallen en hield alles in de gaten. Het was een constante stroom mensen, Sherry zou er makkelijk ongemerkt tussen kunnen zitten. Maar het goede nieuws was dat ze van felle kleuren hield. Geel, roze, turkoois. Nooit zwart of donkerblauw. Ze viel op. En ze was blond, met zo'n opgebold kapsel dat je bij sommige vrouwen zag, alsof er elke ochtend een fietspomp onder werd gezet. Ze zou midden in een orkaan kunnen staan, en terwijl al haar kleren door de wind van haar lijf

werden gerukt zou er geen haar van zijn plaats raken. Zolang hij maar goed bleef opletten, zou hij haar niet kunnen missen. En zodra ze de lift instapte zou hij dat ook doen.

Shit, daar was ze.

Met rasse schreden liep ze door de lobby, op hakken die minstens zeven centimeter aan haar lengte toevoegden. Stuart schatte dat ze zo'n een meter zestig op kousenvoeten moest zijn, maar hoe klein ze ook was, je kon niet om haar heen. De kin geheven, de blik vooruit. Hij had haar gegevens gecheckt en wist dat ze bijna veertig was. Ze zag er goed uit en was nog geen twee jaar ouder dan hij. Stel je voor dat je met haar aan je arm de Gramercy Tavern zou binnenwandelen.

Ja, alsof dat ooit zou gebeuren.

Hij had online gelezen dat ze als prille twintiger als scriptsupervisor was begonnen en al snel carrière maakte. Ze werkte bij de omroep НВО, daarna bij Showtime, en werd toen door Cromwell binnengehaald om nieuwe projecten te ontwikkelen. Stuart zag haar als zijn ticket om als succesvolle nieuwe scenarioschrijver de entertainmentwereld te betreden.

Sherry D'Agostino stond tussen de twee rechterliftdeuren. Er stonden nog twee mensen te wachten. Een zestiger in een donkergrijs pak, het prototype zakenman, en een jonge vrouw – begin twintig – in sneakers die ze ongetwijfeld voor ander schoeisel zou verwisselen als ze eenmaal achter haar bureau zat. Ze leek een anonieme en ijverige medewerker, het sneakermeisje. Hij ging achter het drietal staan om op de eerstvolgende lift te wachten. Hij keek op naar de cijfers. Een smalle digitale display boven elke liftdeur toonde waar de lift zich bevond. De rechter zat op de achtenveertigste etage, de linker op de eenendertigste, en toen de dertigste.

Hij kwam eraan.

Sherry en de andere twee verschoven enigszins naar de linkerlift om ruimte te maken voor de mensen die er zo uit moesten.

De deuren gleden open en er stapten vijf mensen uit. Sherry, de zakenman, het sneakermeisje en Stuart stapten in. Terwijl iedereen zich omdraaide om naar de deuren toe te staan wist hij zich achter Sherry te positioneren.

De deuren gleden dicht.

Sherry drukte op 32, het sneakermeisje op 33 en de zakenman op 36.

Toen Stuart geen aanstalten maakte om een knop in te drukken wierp de zakenman, die het dichtst bij het paneel stond, hem een korte blik toe – ik stiltwijgende aanbod om een knop voor hem in te drukken.

‘Het is goed, hoor,’ zei Stuart.

De lift ging geluidloos omhoog. Sherry en het sneakermeisje keken op om het laatste nieuws te lezen. De lift was uitgerust met een klein videoscherm waar een tekststrook met de laatste nieuwskoppen over liep.

HET WEER IN NEW YORK, MAX. 18 – MIN. 11, OVERWEGEND ZONNIG.

Stuart deed een stap naar voren, zodat zijn schouders bijna die van Sherry aanraakten. ‘Hoe maakt u het, mevrouw D’Agostino?’

Ze draaide haar hoofd naar hem toe en zei: ‘Goed, dank...’

En toen zag ze wie hij was. Er flikkerde angst in haar ogen op. Haar bovenlichaam deinsde achteruit.

Stuart hield de FedEx-envelop op. ‘Ik wilde u dit geven. Dat is alles. Ik zou graag willen dat u dit hebt.’

Ze nam de envelop niet aan en zei: ‘Ik had je gezegd uit mijn buurt te blijven.’

De zakenman en het sneakermeisje draaiden hun hoofd naar hen toe.

‘Niets aan de hand,’ zei Stuart glimlachend. ‘Alles is oké.’ Hij hield nog steeds de envelop naar Sherry op. ‘Neem het aan. U zult het geweldig vinden.’

‘Sorry, maar...’

‘Oké, oké, wacht. Laat me er dan iets over vertellen. Als u eenmaal hoort waar het over gaat, dan weet ik zeker dat u het wilt lezen.’

De lift maakte een zacht gonzend geluid toen hij de twintigste etage had bereikt.

Sherry keek op welke etage ze waren en las LAATSTE WERKLOOSHEIDSCIJFERS LATEN EEN DALING VAN 0,2 PROCENT ZIEN op het videoschermje. Ze zuchtte en staakte haar verzet. ‘Je hebt vijftien seconden,’ zei ze. ‘En ik bel de beveiliging als je me volgt.’

Stuart straalde. ‘Oké! Goed, je hebt dus een man, hij is zo in de dertig en hij werkt in een...’

‘Tien seconden,’ onderbrak ze hem. ‘Zeg het in één zin.’

Stuart werd door paniek bevangen, hij knipperde een paar keer met zijn ogen. Zijn gedachten buitelden over elkaar heen om zijn briljante scenario in één zin te vangen, om het terug te brengen tot de essentie. ‘Eh...’

‘Vijf seconden.’ De lift was bijna bij de tweeëndertigste etage.

‘Een man werkt in een fabriek die klokken maakt en dan blijkt er één eigenlijk een tijdmachine te zijn!’ flapte hij eruit. Hij zuchtte en haalde meteen daarna diep adem.

‘Is dat alles?’ zei ze.

‘Nee! Er is nog veel meer! Maar laat het me uitleggen in...’

‘Wat nou?’ zei Sherry, maar het was niet tegen hem gericht.

De lift was haar etage voorbijgeschoten en passeerde nu de drieëndertigste etage.

‘Shit,’ zei het sneakermeisje. ‘Dat is mijn etage.’

De twee vrouwen staken tegelijkertijd hun hand uit om nog eens op de knop van hun etage te drukken, hun wijsvingers kruisten elkaar als twee sabels.

‘Sorry,’ zei Sherry, die als eerste de gewenste knop indrukte en zich weer terugboog.

MILITANTE GROEPERING FLYOVERS HOOFDVERDACHTE BOMAANSLAG
SEATTLE, 2 DODEN.

Toen de lift onverminderd naar boven bleef gaan trok de zakenman een gezicht en zei: ‘Ik doe met jullie mee.’ Hij drukte de knop van de zesender-tigste etage in.

‘Iemand daarboven moet de knop hebben ingedrukt,’ zei het sneakermeisje.

Ze leek gelijk te hebben. De lift stopte niet voordat hij de veertigste etage had bereikt.

Maar de deuren gleden niet open.

‘God, wat heb ik toch een pesthekel aan liften,’ zei ze.

Stuart deelde haar ongenoegen niet. Hij grinnikte erom. Het gedoe met de lift gaf hem alleen maar extra tijd om zijn pitch bij Sherry af te leveren. ‘Ik weet dat er al veel met het onderwerp tijdreizen is gedaan, maar dit scenario is anders. Mijn held reist niet eeuwen terug of vooruit. Hij kan alleen maar vijf minuten terug of vooruit in de tijd, dus hij...’

‘Ik neem de trappen wel,’ zei de zakenman. Hij drukte op de knop om de deuren te openen, maar er gebeurde niets. ‘Jezus,’ mompelde hij.

‘We moeten iemand bellen,’ zei Sherry. Ze wees op de knop waar het symbool van een telefoon op stond.

‘Er is nog geen minuut verstreken,’ zei Stuart. ‘Het zal zich zo vanzelf wel oplossen, en...’

Na een lichte schok kwam de lift weer in beweging.

‘Eindelijk,’ zei het sneakermeisje.

STORM OVER VK BEREIKT ORKAANSTATUS.

‘En dit is de interessante invalshoek,’ vervolgde Stuart onverstaanbaar, ‘als hij vijf minuten terug in het verleden of vooruit in de toekomst kan gaan, wat gaat hij daar dan mee doen? Welke voordelen kan het iemand bieden?’

Sherry keek hem laatdunkend aan. ‘Nou, ik zou deze lift vijf minuten eerder dan jij hebben genomen.’

Stuart reageerde stekelig. ‘U hoeft me niet te beledigen.’

‘Wat een kloteding,’ zei de zakenman.

De dalende lift was alweer zijn etage voorbij. Hij drukte nog een keer op de knop met 36 erop.

De lift ging ook voorbij de etages van de dames en stopte op de achten-twintigste etage.

‘Kom op,’ zei de man. ‘Dit is belachelijk.’ Hij drukte op de knop met de telefoon. Hij wachtte even op een reactie en zei toen: ‘Hallo? Is daar iemand? Hallo?’

‘Hier word ik gek van,’ zei het sneakermeisje en ze pakte haar telefoon uit haar handtas. Ze tikte erop en hield hem tegen haar oor. ‘Ja, Steve? Pau-la hier. Ik ben wat later, want ik zit vast in die rotlift en...’

Er klonk een hard geluid van boven, alsof het grootste elastiek ter wereld zojuist was geknapt. Er ging een trilling door de lift. Iedereen keek ontzet op. Zelfs Stuart, die even vergeten was om Sherry D’Agostino voor zijn scenario te interesseren.

‘Shit!’ zei het sneakermeisje.

‘Wat was dat in godsnaam?’ zei Sherry.

Bijna instinctief drukten ze zich alle vier tegen de liftwanden aan en ze

grepen de koperen stang vast die op heuphoogte was bevestigd, er stond niemand meer in het midden. ‘Waarschijnlijk is het niets,’ zei Stuart. ‘Een storing en meer niet.’

‘Hallo?’ riep de zakenman nog een keer. ‘Is daar iemand, in jezusnaam? Deze lift spoort voor geen meter!’

Sherry ontdekte de alarmknop en drukte erop. Het bleef stil.

‘Zouden we nu niet iets moeten horen?’ zei ze.

‘Misschien dat er nu ergens een alarm afgaat,’ zei de man, ‘zodat er iemand zal komen. Beneden bij de beveiliging waarschijnlijk.’

Er werd even niets gezegd. Het was doodstil in de lift. Iedereen probeerde rustig te blijven.

GEMIDDELDE LEVENSVERWACHTING VS NADERT 80.

Stuart doorbrak de stilte. ‘Er zal vast wel iemand komen.’ Hij knikte zonder overtuiging en zond Sherry een zenuwachtig glimlachje toe. ‘Misschien dat ik hiér een scenario van zou moeten...’

De lift begon te zakken.

Binnen een paar seconden was zijn snelheid groter dan ooit.

Stuart, Sherry en de andere twee voelden dat hun voeten van de vloer werden gelicht.

De lift was in vrije val.

Tot hij de grond raakte.

1

Barbara Matheson was onder de indruk van de opkomst. Weliswaar de gebruikelijke hap, maar het feit dat ze er waren betekende dat haar column zijn uitwerking niet had gemist.

Dit was in feite een tv-evenement. Laat de burgemeester uit het stadhuis komen, voor een paar vragen op hem af en film hoe hij alles ontkent. De *Times*, *Daily News* en *Post* konden hun stukken schrijven zonder hier te zijn. Maar er stonden cameraploegen van NY1 en de lokale ABC, CBS en NBC te wachten tot Richard Wilson Headley zich zou vertonen. Hij zou door de achteruitgang naar buiten kunnen sluipen, of hij zou in een limo kunnen vertrekken met zulke donkergetinte ramen dat je niet kon zien of hij erin zat. Maar dan zouden ze op het avondnieuws zeggen dat hij de media ontvluchtte, wat inhield dat hij een lafaard was, en Headley wilde nooit als een lafaard overkomen.

Terwijl hij dat soms wel degelijk kon zijn.

Barbara was hier vanwege de kleine kans dat er iets zou gebeuren. En ja, ze genoot van de bagger die ze naar boven had gekregen. Ze had met haar primeur dit mediacircus veroorzaakt. Misschien dat Headley naar iemand zou uithalen die een camera voor zijn neus duwde, hoewel dat onwaarschijnlijk was. Daar was hij te slim voor. De tv-zenders waren hier voor commentaar, maar dat had ze al gekregen en in haar column gezet.

‘Dat is fucking bullshit,’ had Headley gezegd toen Barbara hem de beschuldigingen voorlegde. De redactie van *Manhattan Today* had de reactie integraal geplaatst – dus zonder sterretjes om de schuttingtaal te verhullen – maar dat was tegenwoordig niet meer zo gewaagd. De *Times* vermeed nog steeds schuttingtaal, behalve als het echt niet anders kon, maar zelfs

een gevestigd instituut als *The New Yorker* had er geen moeite mee het f-woord te gebruiken, en dat was al jaren zo.

‘Je hebt hem goed bij zijn ballen deze keer.’

Ze draaide zich om. Het was Matt Timmins, makkelijk te herkennen aan zijn warrige zwarte haardos en zijn bril met jampotglazen. Hij werkte voor een site die stadsnieuws bracht, maar ze kende hem uit de tijd dat hij voor NBC werkte, waar hij later ontslagen werd. Hij hield zijn telefoon in de aanslag om zo dadelijk een filmpje te kunnen maken voor de politieke blog die hij schreef.

‘Hé, Matt,’ zei Barbara.

‘Heb je je kogelvrije vest aangetrokken?’

Ze haalde haar schouders op. Ze mocht Matt, en ze kon zich nog vaag herinneren dat ze al bijna tien jaar geleden een keer met elkaar naar bed waren geweest, toen ze nog begin dertig waren. Ze bivakkeerden indertijd voor de woning van een Congreslid dat in een omkooptschandaal was verwikkeld. Barbara en Matt deelden een auto, ze wachtten op de komst van een aanhoudingsteam van de FBI en probeerden ondertussen warm te blijven. Na afloop waren ze de kroeg in gedoken, hadden te veel gedronken en waren uiteindelijk bij hem thuis beland. Het was allemaal nogal mistig. Barbara was er zeker van dat Matt nu een getrouwd man was, waarschijnlijk met een kind, misschien wel twee.

‘Headley zal me niet neerschieten,’ zei ze. ‘Hij zou iemand kunnen inhuren om me neer te schieten, maar hij zal het niet zelf doen.’

Een vrouw met een microfoon in de ene hand en een telefoon in de andere was iets op haar schermje aan het lezen. Ze keek op en zei tegen de cameraman naast haar: ‘Dickhead komt eraan.’ Het was luid genoeg om een bescheiden geroezemoes bij de verzamelde pers te veroorzaken. De burgemeester was in aantocht.

Natuurlijk liet burgemeester Richard Wilson Headley zich consequent ‘Richard’, of ook wel ‘Rich’ noemen, en nooit ‘Dick’. Maar dat had zijn critici er nooit van weerhouden hem zo te noemen. Een van de tabloids, een die hem net zo het leven zuur maakte als *Manhattan Today*, zette zo vaak als ze konden HEADLEY op de voorpagina met DICK er licht overheen gedrukt, meestal met de meest onflatterende foto erbij die ze konden vinden.

Headley wist dat het vechten tegen de bierkaai was, dus soms omarmde hij zelfs het vermaledijde woord, vooral als hij het over de verschillende vakbonden had. ‘Denken jullie dat ik een enorme *dickhead* voor ze ben met deze nieuwe overeenkomst?’ had hij laatst nog gezegd. ‘Reken daar maar op.’

‘Daar gaan we dan,’ zei iemand.

De burgemeester verscheen voor de ingang van het stadhuis in het gezelschap van Glover Headley – zijn vijftienvintigjarige zoon en adviseur – perschef Valerie Langdon en een lange, kale man die Barbara nog nooit eerder dacht te hebben gezien. Ze liepen de brede trappen af naar een gereedstaande limo. Ze werden meteen ingesloten door het persvolk en iedereen kwam tot stilstand, wat Headley een provisorisch podium gaf omdat hij twee treden boven de menigte stond.

Maar het was Glover die sprak. ‘Hé, mensen, we zijn op weg naar de ambtswoning en hebben op dit moment geen tijd om vragen te...’

Headley wierp een misprijzende blik op zijn zoon en hief zijn hand op. ‘Nee, nee. Ik wil er graag een paar beantwoorden.’

Barbara, die achteraan stond, wist een glimlach te onderdrukken. Dit was Headley ten voeten uit. Schuif je directe medewerkers aan de kant, verschuil je niet achter hen. Doe alsof je graag met de pers wil praten. Ze hadden de hele situatie waarschijnlijk al van tevoren doorgenomen. Valerie legde haar hand op de arm van de burgemeester, als een gebaar om hem tot terughoudendheid te manen. Hij schudde hem van zich af.

Een leuke toevoeging, dacht Barbara.

Hoewel de kale man achter de burgemeester stond en probeerde niet op te vallen, nam Barbara hem in zich op. Verzorgd, langer dan een meter tachtig en met een karamelkleurige huid. Hij was de stijlvolste van de drie mannen die daar voor de verzamelde pers stonden. Een lange jas over zijn pak en leren handschoenen, hoewel het niet eens zo koud was. Hij kon zo op het omslag van *GQ*.

Een stuk.

Ze dacht aan mensen die ze kende in het stadhuis, degenen die haar regelmatig informatie doorspeelden. Misschien dat een van hen haar kon vertellen wie deze man was en waarvoor de burgemeester hem had aangenomen.

Maar goed, ze kon er ook op afgaan, zich aan hem voorstellen en vragen wie hij was. Maar dat kwam later wel. De verslaggever van NY1 beet de spits af, een man van wie Barbara wist dat hij in de vijftig was maar die zo voor een late dertiger zou kunnen doorgaan.

‘Wat is uw reactie op de beschuldigingen dat u Bouw- en Woningtoezicht hebt gemanipuleerd om grootschalige herstelwerkzaamheden aan het metronet uit te besteden aan een zelfstandig bouwbedrijf dat het eigendom is van een van uw grootste politieke donateurs?’

Headley schudde treurig zijn hoofd en grijnsde, alsof hij dit voor de honderdste keer moest aanhoren. ‘Er klopt absoluut niets van die beschuldiging,’ zei hij. ‘Het is volledig uit de lucht gegrepen. Zo’n uitbesteding wordt op een hele lijst van gronden gedaan. Ervaring en deskundigheid om zo’n project op de rails te krijgen, vergeef me mijn woordspeling, dan hebben we het kostenplaatje en...’

De NY1-verslaggever was nog niet klaar. ‘Maar gisteren drukte *Manhattan Today* een e-mail af waarin u Bouw- en Woningtoezicht opdroeg om het aan Steelways uit te besteden, wat een bedrijf is van Arnett Steel, die in het verleden uitgebreide fondswervende activiteiten heeft ontplooid voor uw...’

Headley hief gebiedend zijn hand op. ‘Wacht even nu, luister. Om te beginnen is de echtheid van deze e-mail nooit bewezen.’

Barbara sloot kort haar ogen, zodat niemand kon zien dat ze met haar ogen rolde.

‘Ik zie *Manhattan Today* er wel voor aan dat ze zoiets zelf in elkaar flansen. Maar zelfs als de e-mail authentiek zal blijken te zijn kun je de inhoud moeilijk als een instructie beschouwen. Het komt meer in de buurt van een suggestie.’

In haar hoofd was Barbara al bezig haar volgende stuk te schrijven.

Headley beweert dat de e-mail die Manhattan Today in haar bezit heeft gekregen nep zou kunnen zijn, maar dekt zich alvast goed in. Mocht hij wel echt zijn, aldus onze burgemeester, dan dient men de tekst niet al te letterlijk te nemen.

Met andere woorden, hij is niet voor één gat te vangen.

‘Iedereen weet dat *Manhattan Today* me altijd moet hebben,’ vervolgde

Headley, die een beschuldigende vinger in Barbara's richting zwaaide.

Hij heeft me gespot, dacht ze. Of een van zijn medewerkers heeft hem op me gewezen.

Headleys stem zwol aan. 'Vanaf dag één zijn ze daar bezig met een onafgebroken lastercampagne. En die campagne wordt door één persoon geleid... Maar ik zal haar naam hier niet uitspreken, die voldoening gun ik haar niet.'

'U bedoelt Barbara Matheson?' riep de aanwezige CBS-verslaggever.

Headley trok een gezicht. Dat was een slim opzetje, dacht Barbara.

'Jullie weten wie ik bedoel,' zei hij onaangedaan. 'En ook al wordt deze vendetta door één individu geleid, je kunt ervan uitgaan dat deze karaktermoord door haar superieuren wordt goedgekeurd. Misschien dat de opinies van deze journalist, zoals ze zichzelf noemt, zo tendentius zijn omdat het haar van bovenaf wordt opgedragen.'

Barbara gaapte.

'En daarom kan ik jullie vandaag melden dat ik een aanklacht wegens smaad tegen *Manhattan Today* zal indienen.'

Nounou.

Typisch Headley. Met een kort geding dreigen, maar het nooit ten uitvoer brengen. Volledig uit je dak gaan om weer op de voorpagina te staan. Op een gegeven moment had hij zo ongeveer alle kranten wel gehad als het op het dreigen met een rechtszaak aankwam. Het was dezelfde tactiek die hij als zakenman gebruikte voordat hij de politiek in ging.

'En verder,' zei hij, 'zal ik...'

Headley merkte dat Valerie haar telefoon voor het gezicht van Glover hield, die zichtbaar aangedaan reageerde. De burgemeester boog zich naar hen toe, waarna ze hem ook de telefoon voorhield. Terwijl hij het bericht las ontstond er beroering in de kleine menigte, blijkbaar waren er meer mensen die iets binnen hadden gekregen. De man van NY1 en zijn cameraman liepen al weg van de stadhuistrappen.

'Sorry, mensen,' zei Headley. 'We maken hier een einde aan. Waarschijnlijk hebben jullie hetzelfde nieuws vernomen als ik.'

En met deze mededeling liep hij de laatste twee trappen af met Valerie, Glover en de kale man in zijn kielzog. Ze stapten achter in de wachtende

limo, die slechts op een meter afstand van Barbara stond. Maar haar blik was op het scherm van haar telefoon gericht, omdat ze erachter probeerde te komen wat alle anderen blijkbaar al wisten. Ze was zich vaag bewust van het zoemende geluid van een portierraam dat zakte.

‘Barbara.’

Ze keek op van haar telefoon en zag Glover bij het raam.

‘De burgemeester biedt je een lift aan,’ zei hij.

Ze had opeens een droge keel. Ze keek snel van links naar rechts om te zien of niemand het aanbod had opgemerkt.

Links van haar stond een grijnzende Matt. ‘Ik zal me je altijd herinneren,’ zei hij.

Barbara had haar besluit genomen en zuchtte. ‘Dat is aardig van hem,’ zei ze tegen Glover.

Ze deed net alsof ze haar telefoon uitzette, maar drukte in plaats daarvan de opnamefunctie in voordat ze hem in haar zak stopte.

Glover duwde het portier open, stapte uit, liet Barbara erin en schoof toen naast haar. De limo reed al voordat hij het portier had dichtgetrokken.

2

Het trappenhuis op West Twenty-Ninth Street dat naar de High Line leidde was met politielint afgesloten, er stond een geüniformeerde agent van het NYPD bij die de wacht hield.

Rechercheur Jerry Bourque parkeerde zijn auto direct onder het hogere liggende, lineaire park dat eens een zijlijn van de New York Central Railroad was geweest. Hij stapte uit zijn auto en keek omhoog. Het was een voormalig treinspoor van zo'n drie kilometer, maar het trok jaarlijks miljoenen bezoekers, zowel New Yorkers als toeristen. Met zijn tuinen, bankjes en interessante architectonische toevoegingen was het al snel een van Bourques favoriete plekken in de stad geworden. Het liep dwars door het centrum van Manhattans West Side, en toch was het een uitgerekte oase die alle drukte en chaos onder zich liet. Toen het park net was geopend jogde Bourque er nog wel eens.

Maar dat was toen.

Er stond een zestal patrouillewagens over de straat verspreid, sommige nog met hun zwaailichten aan. Toen Bourque het trappenhuis naderde herkende hij de agent die er stond.

'Hallo,' zei Bourque.

'Ze wachten op je,' zei de agent, die het politielint voor hem omhoog hield.

Bourque moest nog steeds vooroverbuigen, en het lint streek langs zijn korte, stekelige en vroegtijdig grijze haar. Onder deze omstandigheden was hij tien centimeter korter, maar als hij zich volledig oprichtte mat hij bijna twee meter. Hij begon aan de trappen. Ergens halverwege hield hij even stil en wachtte tot de angstgolf zijn lijf had verlaten. Hij had er nog steeds last

van, een onheilspellend gevoel voordat hij de plaats delict van een moord bereikte. Zo was het niet altijd geweest. Hij voelde in zijn zak, op zoek naar iets bekends, iets vertrouwds, en toen hij het had gevonden liep hij het laatste stuk naar boven.

Toen hij het wandelpad van de High Line had bereikt keek hij naar links, naar het noorden. Het pad boog enigszins af in westelijke richting, waar de High Line over West Twenty-Ninth Street liep. Links van het wandelpad stond een fraai gewelfde bank met struikgewas erachter dat doorliep tot aan de rand van het park.

En dat was waar iedereen – politie, de patholoog-anatoom, de officials van de High Line – bij elkaar stond.

Bourque liep er rustig naartoe, zijn hoofd vooruitgestoken, alsof hij een geur volgde. Er was geen reden tot haast. Het slachtoffer zou nog steeds dood zijn als hij ter plekke was. Hij was drie maanden geleden veertig geworden, maar met zijn getekende en verweerde gezicht kon hij makkelijk doorgaan voor iemand die vijf of tien jaar ouder was. Een vrouw had hem eens gezegd dat hij haar aan een van die bomen op de rotskust van Newfoundland deed denken. Door de meedogenloze winden die van de oceaan kwamen waren ze scheefgegroeid, waarbij alle takken in dezelfde richting wezen. Bourque, had de vrouw gezegd, leek op iemand die verweerd was door de wind.

Toen hij dichterbij kwam werd hij door rechercheur Lois Delgado opgemerkt, die naar hem toe liep. Zijn angst zakte enigszins toen hij haar zag. Ze waren meer dan partners. Ze waren vrienden, en hij kende niemand die hij meer vertrouwde dan Delgado.

En toch vertelde hij haar niet alles.

Ze had een ovaal gezicht, dit was omdat ze een lok van haar korte donkere haar over haar linkerwang liet vallen om een wijnvlek ter grootte van een *quarter* te verhullen. Bourque begreep waarom ze het deed, maar hij vond het juist een schoonheidsvlek. De lok rechts streek ze altijd achter haar oor, waardoor haar gezicht geen enkele symmetrie leek te hebben. Ze was een jaar ouder dan Bourque, maar in tegenstelling tot hem zag ze er jonger uit dan ze was.

‘En?’ zei hij.